

ANN HOOD

Çeviri: Sibel Sakacı

Ölüm İlanı Yazarı

CAN

ANN HOOD

Ölüm İlanı
Yazarı

The Obituary Writer, Ann Hood

© 2013, Ann Hood

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Claudio Arnese

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1890-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

ANN HOOD
Ölüm İlanı
Yazarı

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Sibel Sakacı

ANN HOOD, 1956'da Rhode Island'da doğdu. Romanlarında ve öykülerinde otobiyografik özelliklere yer veren Amerikalı yazar, beş yaşındaki kızının ölümünden sonra yaşadığı acıyı *The Knitting Circle (Örgü Grubu)* adlı romanında ve *Comfort: A Journey Through Grief (Teselli: Bir Keder Yolculuğu)* adındaki anılarında aktardı. En yeni yapıtı *The Obituary Writer (Ölüm İlanı Yazarı)* olan Hood'un aralarında *Somewhere Off the Coast of Maine (Maine Kıyısı Açıklarında Bir Yer)*, *The Red Thread'in (Kırmızı İbrişim)* de olduğu on beş romanı, kısa öykü seçkisi ve kurmaca dışı kitapları da var.

SİBEL SAKACI, 1963 yılında İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nde öğrenim gördü. Uzun yıllar finans sektöründe ve sonrasında Boğaziçi Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek Okulu Hazırlık Birimi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Maeve Binchy, Jasper Kent, Joseph Lannuzzi gibi yazarların ve çok sayıda çocuk kitabının çevirmenliğinin yanı sıra özellikle eğitim, sağlık, sanat ve finans konularında araştırma kitaplarının, çevirmenliğini ve editörlüğünü yaptı. Halen ilgili konularda hem sözlü hem yazılı çeviri yapmaya devam etmektedir.

Sevdiklerime

BİR

Öncelikle, yaşlı insanlar mümkünse güneşli ve içinde yanan bir şöminenin bulunduğu bir odada oturmaya teşvik edilmelidir. Masaya kadar gidemeyecek haldeyseler, kendilerine küçük bir tepsi içinde çok az miktarda yiyecek götürülmelidir. Bir fincan çay, kahve veya et suyu, küçük bir dilim kızarmış ekmek, bir yumurta, sıcak seviyorlarsa süt veya sütlü ekmek.

EMILY POST'un *Etiquette* adlı kitabından, 1922

1

Kayıp çocuk

CLAIRE, 1960

Claire geriye bakıp da aslında bu ilişkiyi neden yaşadığını düşünenecek olsa, işe kayıp çocuktan başlardı. Virginia'da havanın iyice ağırlaştığı, mevsimin ilk rutubetli günleri, haziranın ortalarıydı. Okulun son günleriydi ve Claire mutfak penceresinden otobüsün köşede durduğunu, mahallenin çocuklarının kan ter içinde etekleri, bluzları, haki renkli pantolonları, nemli pamuklu gömleleriyle, tembel köpek yavruları gibi otobüsten indiğini görebiliyordu. Yanlarından beyzbol eldivenleri sarkan okul çantalarını kaldırımında sürüklüyorlardı. Atlama ipleri, sanki onlar da sıcaktan bunalmış gibi, küçük bir grup kızın peşi sıra geliyordu.

Bu manzarayı gören Claire gülümsedi. Sabunlu suyun içindeki sarı lastik eldivenli elleri sanki otomatiğe bağlanmış gibiydi. Yıka. Durula. Kuruması için damlalığa koy. Al baştan. Mutfakta, önündeki pencere pervazında soğumakta olan çikolatalı kekin kokusu vardı. Biraz da, içtiği sigaranın hafiflemiş kokusu ve kızartıp rulo köfteye eklediği soğanın kokusu. Kathy yukarıda, en sevdiği oyuncağı, eski ve yıpranmış doldurulmuş tavşanı Mimi'yi elinden tutmuş uyuyordu.

Claire'in koltuk altlarından ter boşanıyordu. Çocuklara bakarken, hava dışarıda yemek yenemeyecek kadar sıcak mı acaba, diye düşündü dalgın dalgın. Birkaç yıl içinde Kathy'nin de onların arasına katılacağını, her sabah sekiz on beşte, düzgünce örülmüş saçları ve tertipli bir şekilde kıvrılmış çorap-

larıyla çığlık çığlığa o otobüse bineceğini ve tıpkı bu çocuklar gibi saat üç buçukta, ter içinde, yorgun ve ateş basmış halde eve döneceğini hayal etmekte zorlanıyordu.

Bu, Peter'ın ikinci bir ocuk için hazır olduğunu söyle-diği haziran ayıydı ve Claire sevişmelerinden önce diyafra-mını takmayı istemeden de olsa bırakmıştı. Teorik olarak, o da daha fazla ocuk istiyordu. Honeysuckle Hills'de oturan diğer ailelerin en az iki, ama daha çok üç-dört çocukları vardı. Boşanma gibi, tek ocuk sahibi olmak da nadir rastlan-an ve yadırganan bir durumdu. Herkes, tek çocuklu bir ailedeki annenin, bir çeşit kadın rahatsızlığı olduğundan şüphelenirdi.

Ne de olsa, 1960 yılıydı. lke, bir savaş atlatmıştı. ře-hirde, Arlington ve Alexandria'da, Honeysuckle Hills gibi mahallelerin etrafında pıtrak gibi yeni evler ve Quail Ridge ve Turtledove Estates¹ gibi pastoral isimleri olan yeni mahal-leler kuruluyordu. Geniş, kıvrımlı sokakları, biçilmiş çimleri, içinde uyumlu mobilyaların bulunduğu verandaları vardı. Erkekler Washington D.C.'de çalışmaya giderken takım elbi-se, fötr şapka ve palto giyiyor; kadınlar yerleri kaplayan du-vardan duvara halıları süpürüyordu. Mobilyaları limonlu Pledge ile cilalıyor, Campbell marka çorba ve konserve seb-zeyle güveç pişiriyorlardı. Her hafta kuafre gidiyor, saçlarını spreyleyip kabarttırıyorlardı.

Uzun yaz akşamlarında, aileler dışarıda oturup sokakta bisiklete binen, ya da kk motosikletlerin veya patenlerin üzerinde dengelerini bulmaya çalışan çocuklarını izliyordu. Sokağı, im biçme makinelerinin patırtılarının ve uzaktan ge-len radyo seslerinin yanı sıra, atlama ipleri kaldırıma çarptıkça neşeyle şarkı söyleyen kızların sesleri dolduruyordu. Cumarte-si öğleden sonraları, "yeniyetmeler" toplanıyor, ellerinde banyo havluları, hâlâ esnek olan bedenlerini çalkalayarak twist öğren-meye çalışıyorlardı. zerinde plastik ayak izleri basılı olan bir

1. Sırasıyla, Honeysuckle Hills, Hanımeli Tepesi; Quail Ridge, Bildircin Bayırı; Turt-ledove Estates, Kumru Evleri. (.N.)

matın üzerinde yürüyerek beceriksizce ça-ça yapıyorlardı.

Claire şu anda bile birisinin transistorlu radyosundan, Brenda Lee'nin "I'm Sorry" şarkısının mırıltısını duyabiliyordu. Bulaşıklar yıkanmış, otobüsten inen çocuklar evlerine dağılmıştı. Claire lastik eldivenlerini çıkarıp süslemek üzere krema sürülecek kadar soğuyup soğumadığını anlamak için kekin üzerine dokundu. Yeterince soğumamıştı. Az sonra Kathy uykusundan uyanacak, biraz huysuzlanacak, Claire'in kucagında oturmak için ısrar edecek ve onu hiçbir şey yapamayacağı şekilde esir alacaktı. Claire saate baktı. Şansı yaver giderse, önünde boş geçirebileceği yirmi dakikası vardı. Bir an, katlanmayı bekleyen bir sepet dolusu çamaşır, yataklara sermeden önce havalandırılması gereken yazlık keten çarşaflar geçti aklından.

Ancak bunları yapmak yerine, kendisine büyük bir bardağa buzlu çay koydu. İçine buz, sakarin ve camın yanında bir bardakta duran nanelen bir yaprak ekledi. *Time*'ın, kapağında sade bir kadın resmi ve "Banliyö Eş" başlığı bulunan yeni sayısını eline aldı. Kapağı çapraz olarak bölen sarı bant, halkın üçte birinin banliyölerde yaşadığını duyuruyordu. Arka bahçedeki şezlonga uzandı ve ana hikâyeyi okumaya başladı.

Her Amerikan şehrinin etrafında, yer isimleri ve insanlarıyla topluca Banliyö diye adlandırılan, yeşilliklerden oluşan bir çelenk vardır. Banliyö şehirlerin arkasındaki tepelerin arasından dolaşır, bir zamanlar çiftlik ve otlak olan yaylalardan geçer, derelere ve ormanlara ulaşır...

Tanrı aşkına, kim kendi hayatının neye benzediğini okumak ister ki, diye düşündü derginin sayfalarını çevirirken. Okumaya devam ederken kendi mutlu hayatını düşündü. Zenci kadın şarkıcı Eartha Kitt evlenmişti. Mussolini'nin kızı da. Judy Holliday ve Jimmy Stewart'ın yeni filmlerinin galası vardı. Başkan Eisenhower Japonya'ya gitmişti –zaten hep bir yerlerde, diye düşündü Claire– ve Kamboçya Prensi'nin 12 kilo vermesi gerekiyordu.

Dergiyi kapadı ve sandalyesinin yanındaki çimlerin üze-

rine bıraktı. Güllerin kokusu ağır, neredeyse uyuşturucuydu. Claire arıların vızıltısını duyuyordu. Yandaki Parkerların bahçesinin karşısında, yazlık saç tıraşları öğleden sonra güneşinin altında parlayan bir grup gürültücü oğlan çocuğunun yürüdüğünü görüyordu. Hepsini tanıyordu ve etrafındaki şeylerin aşinalığı içini rahatlatıyordu. Beyaz bir araba çocukların yanından geçti, köşeden saparak gözden kayboldu. Çocuklar yaklaşmış; sadece çocuklarda görülen heyecanlı sesleri iyice yükselmişti. Claire'in anlayabildiği kadarıyla aya gitmekten söz ediyorlardı.

Beyaz araba tekrar ortaya çıktı, ancak bu kez daha yavaştı. Honeysuckle Hills'in dolambaçlı sokaklarında yolunu kaybetmiş birisi gibiydi. Şehir sokaklarının paralel düzenine; sayıların ve harflerin mantığına alışık insanların kafası, Mulberry, Maple ve Marigold sokaklarında gezinirken karışırdı.

Kathy'nin uyanırken çıkardığı keskin çılgınlık havada yankılanarak Claire'in kendine ayırdığı zamanı böldü. Çayı ve dergiyi unutan Claire içeri girdi, merdivenlerden Kathy'nin odasına çıktı.

"Kötü Anne," diyerek somurttu Kathy.

Claire, yatağı ıslatmadığından emin olmak için kızının poposunu elledi. Kuruydu. Küçük bir zafer.

"Buraya gel, Kitty Kat," diye mırıldandı Claire, kaskatı duran kızını kucaklarken. Kathy hep ters tarafından kalkardı.

Bisküvi ile süt atıştırıp kâğıt bebeklerle oynadıktan sonra, Kathy nihayet yatıştı.

Claire onun sofrayı kurmaya yardım etmesine, peçetele-ri ve çatal bıçakları verandaya götürmesine izin verdi. Kathy'ye peçeteleri üçgen şeklinde katlamayı, çatalları sola, kaşık ve bıçakları sağa koymayı öğretmişti.

"'Solda' derken de beş harf var. 'Çatal' derken de," diye açıkladı Claire. "'Sağ tarafta da' derken on iki harf var. 'Bıçak ve kaşık' da on iki harf. Böylece hatırlarsın."

Kathy, alfabeyi sıralamayı henüz bilmediği ve Claire her

sabah evi temizlerken hâlâ *Romper Room* ve *Captain Kangaroo* gibi çocuk dizilerini izlediği halde başıyla onayladı. Kathy, Miss Bonnie'ye eşlik etmeyi seviyordu: *Eğil ve esne, yıldızlara uzan. İşte Jüpiter geliyor, Mars gidiyor.* Claire yine de, sözcükleri hecelemenin ve karmaşık şeyleri anlatmanın ona bir zararı olacağını düşünmüyordu. Belki bunlar, en sonunda anlamasına yardımcı olacaktı.

“Şimdi babanın Martinisi’ni hazırlama zamanı,” dedi Claire.

Kathy de Claire’in peşi sıra içeri girdi ve tezgâha uzanabilmek için küçük taburesine tırmandı. Claire önce cini, sonra vermutu dikkatlice ölçtü ve ölçektekileri karıştırıcıya dökmesi için Kathy’e verdi.

“Çalkala, karıştırma,” dedi Kathy gururla.

Claire güldü. Kızı alfabeyi bilmiyor olabilirdi, ama iyi bir Martini hazırlamanın sırrını biliyordu.

“Haklısın, Kat,” dedi Claire.

Martini soğutulup krakerlerin üzerine peynir serpilip, patatesler ezilip konserve yeşil fasulyeler ısıtıldığında, Peter’ın arabası garajın önünde belirdi.

Claire geriye dönüp o akşamı düşündüğünde, San Andreas fayı için, “Fay zaten kırılmıştı, zamanla hareket ettikçe kırık iyice büyüdü ve sonunda yer yarıldı” dediği gibi, o geceyi başlatan ilk kırığı bulmaya çalışıyor, ancak incecik bir çatlak bile bulamıyordu. Yaşadığı günlerin sıkıcı benzerliğinin kendisini mutlu ettiğini hatırlıyordu. Peter’ın anahtarının her akşam sokak kapısında çıkardığı ses onu heyecanlandırmıyor olsa da, saatlerin sıralanma biçimine ilişkin bir tür güven, *doğruluk* hissi veriyordu.

Peter, yine yakışıklı, ama amiralin kendisine ve çevresindeki herkese bağırıp çağırmasından biraz yorgun bir biçimde içeri girdi. Her ikisi de, Peter’ın Pentagon’da, Amiral Rickover’ın hizmetinde çalışan tek sivil olmasından gurur duyuyordu. Bu, amiralin dengesiz tutumunu ve nam salmış öfkelerini affettiren bir onurdu. Peter, Claire ve Kathy’yi dalgın bir şekilde yanaklarından öptü, kravatını gevşetti ve artık mü-

kemmel bir biçimde soğumuş olan Martinisi'ni getirmeye giden Claire'i beklemek üzere, nefret ettiği turkuvaz renkli kanepeye yerleşti. Claire, buzlu ve soğuk olsun diye her zaman bardağı ıslatıp buzluğa koyardı. Claire, kendine bir bardak Dubonnet koydu, içine buz ve bir dilim limon ekledi. Bu ılık gecede, Kathy'ye de, üzerinde markanın logosu sırttan bir yüz olan yuvarlak karınlı sürahiden Kool-Aid doldurdu.

"Dışarıda yiyeceğimizi sanıyordum," dedi Claire kocasının karşısındaki pembe koltuğa oturduktan sonra.

"Mmm," dedi Peter, kafası, sehpayaya açmış olduğu gazetedeki bir şeye takılmış halde.

"Eisenhower Japonya'ya gitmiş," dedi Claire. Bir kadının her zaman güncel olayları takip etmesi gerekirdi.

Peter başıyla yarım yamalak onayladı.

"Hep bir yerlerde zaten, öyle değil mi?" dedi Claire. "Bir yerde, başkanlığı sırasında yaklaşık yüz bin mil kat ettiğini okumuştum." Elbette, bunu nerede okuduğunu gayet iyi biliyordu. Yalnızca birkaç saat önce, *Time* dergisinde.

"Haliyle," dedi Peter, "Kendisi, başkan."

Claire, Peter'a bir kraker verdi, üzerindeki peynir kıvrımına hayranlıkla bakarak. Peyniri spreylili teneke kutuda aldığından beri, çizgi çekmekte ve yuvarlaklar yapmakta ustalaşmıştı. Bir öğleden sonra, komşusu Dot, bütün komşu kadınları Grasshoppers'da toplamış ve bu saçma, spreylili teneke kutu peynirin nasıl kullanılacağı hakkında ders vermişti. Grasshoppers'dan neredeyse sarhoş dönmesine, Peter'ın eve gelip onu kanepede uyuklarken bulmasına ve evde yemek yerine bir tepsi dolusu kraker ve peynir olmasına rağmen, işe yaramıştı.

Claire kocasının, bakmaya zahmet bile etmeden krakerin tamamını ağzına atmasını izledi.

"Biliyor musun, sevgilim," dedi Claire, "halkın üçte biri banliyölerde yaşıyor."

Peter bunun üzerine başını kaldırıp Claire'e baktı. Etkilenmiş miydi, şaşırılmış mıydı, Claire çözemiyordu.

"Öyle mi?" dedi Peter.

Claire başıyla onayladı.

Sonraki haftalarda, Peter'in bu istatistiği, sanki konuyla ilgili bir Şey biliyormuŐ gibi tekrarladığına Őahit olacaktı. Sanki bu gerçeği kendisi bulmuŐ gibi. O zamana kadar, çoktan Peter'dan hoŐlanmamaya baŐlamıŐtı ve bu böbürlenmesi, ondan daha da çok nefret etmesine yol açtı.

Joe Daniels'in endişe ve ter içinde bahçelerinde belirmesi bu akşam yemeğinden sonraıdı.

Claire ve Peter hâlâ verandadaki masada oturuyor, B&B kokteyllerini yudumluyorlardı. Claire, Kathy'yi yatırmıŐtı ve gece, diğer haziran geceleri gibi sakin bir Şekilde sona ermek üzereydi. Peter'in çoraplı ayağı, sıcağa rağmen gece seviŐmek istediğine işaret edecek Şekilde Claire'in bacağında, yukarı doğru ilerliyordu. Bir an, Claire'in aklından tavan arasındaki vantilatörler geçti. Sıcak birden bastırmıŐtı ve onlar hazırlıksız yakalanmıŐtı. Peter'ı, onları aŐaęı indirmeye ikna edip edemeyeceğini düşündü. Ya da en azından, birini yatak odalarına koymaya. Peter'in, terli bir halde üzerinde olması fikri pek çekici gelmiyordu.

Peter ayağını durmadan yukarı aŐaęı gezdiriyordu. Sigarası neredeyse bitmiŐtı. Claire ona uyum sağlasa, iŐleri saat 10'a kadar bitmiŐ olurdu ve *Hawaiian Eye* polisiye dizisine yetiŐebilirdi. Bu düŐünceyle sandalyesini kocasınınıne yaklaŐtırdı ve elini onun bacağının üzerine koydu.

"Merhaba!" diye seslendi Joe Daniels bahçeden.

Claire elini çekti ve hızla ayağa kalktı. Sanki suçüstü yakalanmıŐlar gibi yüzü kızarmıŐtı.

Peter da ayağa kalkmıŐ, elini Joe ile tokalaŐmak üzere öne doğru uzatmıŐtı. Ama Joe fark etmemiŐ gibiydi. Onlara bakmak yerine gözleriyle arka bahçeyi tarıyordu.

"Joe," dedi Claire, "bizimle B&B içmek ister misin?"

"Hayır, hayır," dedi Joe. "Oğlumu arıyorum. Dougie'yi," diye ekledi.

Claire, onun sesindeki panik havasını algılamıŐtı.

"Akşam eve, yemeğe gelmedi," dedi Joe, "ve Gladys de,

bildiğiniz, aklını kaçırdı. Hemen hemen herkese telefon etti, ama kimse onu görmemiş.”

“Ben gördüm,” dedi Claire. “Bugün öğleden sonra.”

Şezlonga ve hâlâ bıraktığı gibi çimlerin üzerinde duran *Time* dergisine işaret etti. Islanıp buruşmaması için dergiyi içeri almayı unutmamayı kendine tembihledi. Yoksa Peter onun umursamazlığından şikâyet ederdi.

“Bir grup oğlanla beraberdi. Uzaydan, aya gitmekten söz ediyorlardı,” dedi Joe’ya.

Joe bir an için rahatlar gibi oldu. Ama yüzüne yeniden endişe yerleşti.

“Bu ne zamandı?” diye sordu.

“Saat dört civarı,” dedi Claire.

“Emin misin?”

“Kathy uykudan kalkmadan hemen önceydi,” dedi Claire. “Biraz temiz hava almak için dışarı çıkmıştım.” Dergiye ve yarım bırakılmış buzlu çay bardağına işaret ediyordu.

“Peki,” dedi Joe Daniels, başıyla onaylayarak. “Peki, ama şimdi nerede olabilir ki?”

Claire’in buna verecek cevabı yoktu.

“Oğlan çocuklarını bilirsin,” dedi Peter. Adamı rahatlatmaya çalışıyordu. “Muhtemelen kurbağa, ateşböceği falan yakalama peşindedir.”

Joe yine başıyla onayladı. “Çok geç oldu, hepsi bu. Saat neredeyse dokuz buçuk.”

“O kadar geç oldu mu gerçekten?” diye sordu Claire, Dougie Daniels’ı değil, *Hawaiian Eye*’ı kesinlikle kaçıracığını düşünerek.

“Ve yarın da okul var,” dedi Joe.

“Bunu dile getirmekten nefret ediyorum,” dedi Peter alçak sesle, “ama polise haber verdin mi?”

Joe boğuluyormuş gibi hava yuttu.

“Sanırım bir sonraki adımım bu olacak,” dedi.

“Dougie’nin iyi olduğundan kuşkum yok,” dedi Claire canlı bir şekilde. “Oğlan çocuğu, her zaman oğlan çocuğudur.”

“Ama saat çok geç,” dedi Joe yine.

Peter ve Claire’in ter içinde seviştikleri gecenin geri kalanı boyunca, komşunun ergen kızı aynı şarkıyı defalarca çaldı. Şarkı bir tren düdüğüyle başlıyordu ve tanıdık gibi gelen bir ses doksan dokuz öpücük ve doksan dokuz sarılmayla ilgili bir şarkı söylüyordu. Şarkı sona erer ermez, kız başa alıyordu. Bu 45’lik plağı yeni almış olmalı, diye düşündü, şarkıdan da, kocasının üzerine damlayan terinden de hiç hoşlanmayan Claire. Sonunda Peter’in gel gitleri hızlandı ve nihayet alçak sesli, uzun hırıltısı duyuldu.

Kocasının nefesi normale döndüğünde, “Bu iyiydi,” diye fısıldadı kocasının kulağına.

Peter, onu, tam da onun sevdiği ve daha sık yapmasını istediği gibi, dudaklarından öptü. Ama genellikle, bu öpücükleri yalnızca sevişme sonrasında alabiliyordu. Yine de, Peter’in öpücüğüne karşılık verdi. Claire neden, o işini bitirir bitirmez heyecanlanmaya başlıyordu? Hatta çok sıcak bastığı ve terlediği şu anda bile, ona sıkı sıkı sarılıyor, ağzı aralanıyor, içinde bir ürperti dolaşüyor ve şu anda istiyordu.

“Hey,” diye güldü Peter. “Daha şimdi bitirdim.”

“Biliyorum,” dedi Claire. “Ben sadece...”

Sadece ne istiyordu?

“Sadece, seni seviyorum,” dedi Claire, hiç de bunu kastemeyerek.

Peter, Claire’in üzerinden yuvarlanarak kalktı ve bir sigara yaktı.

“İster misin?” diye sordu Claire’e.

“Olur,” dedi Claire.

Peter elindeki ona verdi ve kendine yeni bir sigara yaktı. Claire bundan çok hoşlanırdı.

45’lik plak yeniden çalmaya başladı.

“Peggy yeni mi âşık oldu, yeni mi ayrıldı, anlayamıyorum,” dedi Claire. “Bu plağı o kadar çok çalıyor ki; bir nedene ni olmalı.”

Claire iç geçirdi ve gözlerini kapadı. O gün öğleden sonraya ait bir görüntü geçti aklından.

“Peter,” dedi. “Bugün öğleden sonra çocukları gördüğümde..”

“Çocuklar?”

“Dougie Daniels ve diğerleri. Mahallede dolaşan beyaz bir araba vardı. Tanımadığım bir araba.”

“Emin misin?”

“Adamın yolunu kaybettiğini düşünmüştüm.”

“Öyleyse şoförü gördün?” dedi Peter. Şimdi oturmuş, telefonu kucağına çekmeye çalışıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Claire, hatırlamaya çalışarak.

“*Adamın* yolunu kaybettiğini düşündüğünü söyledin,” dedi Peter, Daniels’ların numarasını çevirirken.

Komşulara ait ve acil durumlarda aranacak olan tüm numaralar, alfabetik sırayla, düzgün bir şekilde daktilo edilmiş halde telefonun üzerinde duruyordu.

“Şoförün birkaç kez, gerçekten yavaş bir biçimde geçtiğini söylemeye çalışıyordum.”

“Joe,” dedi Peter telefonun ahizesine. “Bu kadar geç bir saatte aradığım için kusura bakma ama Claire yeni hatırladı. Bugün öğleden sonra Dougie’yi gördüğünde, bir de beyaz araba görmüş.”

Peter, Claire’e baktı.

“Belki bir Valiant’dı?” dedi omuz silkerek. “Ya da bir Fury?”

“Gerçekten mi?” dedi Peter telefona doğru. “Kimin aklına gelirdi ki? Herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsek, bizi ara.”

“Çocuklar da öyle söylemişler,” dedi Peter telefonu kapattıktan sonra. “O araba hepsinin dikkatini çekmiş. Washington D.C. plakalıymış.”

Claire onu tepesinden öptü ve ışığı söndürdü.

“Dougie’yi birisi mi götürmüş?” dedi Claire boşluğa doğru.

“Korkarım, bu olmuş olabilir,” dedi Peter. “Joe, polislerin de böyle düşündüğünü söyledi.”

“Birisi Dougie’yi kaçırmış mı?” dedi Claire. Kalbi hızla çarpıyordu. Kalbinin sesini duyabiliyordu.

Ölüm İlanı Yazarı, farklı kuşaktan iki kadının, beklenmedik bir şekilde kesişen yazgılarını anlatıyor.

Örnek eş rolünden, benimsemeye zorlandığı ev kadınlığının yavan dünyasından bunalan Claire, zamanla evlilik dışı bir ilişkiye sürüklenir. Gelgelelim hamile kalması ve gerçeklerin ortaya çıkmasıyla çöküntünün eşliğine gelen Claire, sevdiği adam ile kocası arasında, hayati bir seçim yapmaya zorlanacaktır.

O tarihten yaklaşık yarım asır önce, kadınların özgürleşmeye başladığı, kendi hayatlarında söz sahibi olmak için mücadele verdiği bir dönemde uçarı, hayat dolu, kabına sığmayan Vivien, âşık olduğu adamı talihsiz bir kaza sonucu kaybeder. Derin bir kederle sarsılan Vivien, ölenlerin yakınları için gazetelere şiirsel ilanlar yazmayı iş edinerek teselli bulmaya çalışır.

Toplumun dayattığı kalıplara sığmakta zorlanan, isteseler de sıradanlığı seçemeyen Claire ve Vivien; biri genç bir anne, diğeriyse yaşı ilerlemiş ve çok şey yaşamış bir kadın olarak karşılaşıacak ve özellikle Claire'in hayatı, geri dönülmezcesine değişecektir.

Evlilik kurumu, aile bağları, kayıplar, doğumlar ve önü alınamayan tutkular... *Ölüm İlanı Yazarı*, tarihin farklı dönemlerinde yaşamış iki kadının aşklarını, acılarını ve karşılaştıkları zorlukları incelikle işleyen, "bir hayatı hayat yapan" meseleler üzerine, sarsıcı ve alabildiğine sürükleyici bir roman.

